RETSMØDERAPPORT
i de forenede sager 23 og 24/87 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Ved kontrakter af henholdsvis 8. maj og 1. april 1981 blev Mareile Aldinger og Gabriella Virgili ansat af Europa-Parlamentet som midlertidigt ansatte. De blev tilknyttet Det Europæiske Folkepartis Gruppe (herefter benævnt »PPE-gruppen«). I ansættelseskontrakten er Luxembourg anført som tjenestested.

Efter en række drøftelser, der blev indledt i 1984, besluttede PPE-gruppens bestyrelse den 10. juli 1985 at iværksætte en overflytning til Bruxelles af de rådgivere, der følger parlamentsudvalgenes arbejde, samt af deres sekretærer, så snart de nødvendige kontorer blev disponible. Under et møde den 17. juni 1986 bekræftede PPE-gruppens formandskab denne beslutning, idet det præciserede, at den, af sociale grunde, først ville blive gennemført fra juli 1987. Den 1. juli 1986 bekræftede PPE-gruppens formandskab endnu engang overflytningen til Bruxelles. Ved denne lejlighed anførtes følgende betragtninger:

»Overflytningen finder sted i juli 1987 for i videst muligt omfang at tage hensyn til de pågældendes sociale problemer, navnlig i forbindelse med skolegangen.

Under personaleudvalgets generalforsamling i Luxembourg den 29. juni havde generalsekretæren allerede orienteret personaleudvalget og de berørte personer herom.

Personaleudvalget bekræftede en række krav, det allerede havde fremført i 1985 ved skrivelse af 19. juli og i 1986 ved skrivelse af 23. maj.

Det pålægges generalsekretæren at orientere det berørte personale skriftligt.

Afdelingen for forskning og dokumentation samt finansafdelingen skal derfor forblive i Luxembourg.«

Ved skrivelse af 16. juli 1986 meddelte PPE-gruppens generalsekretær, Sergio Guccione, i henhold til fuldmagt fra formandskabet de berørte ansatte, herunder Aldinger og Virgili, at overflytningen til Bruxelles ville finde sted i juli 1987 ved skoleårets udgang. Guccione præciserede i skrivelsen, at han var indstillet på, med den enkelte ansatte, at drøfte en løsning af eventuelle personlige problemer, og at der i forbindelse med overflytningen var taget hensyn til personaleudvalgets forslag.

Ved skrivelse af 7. september 1986 til gruppens generalsekretær meddelte Aldinger, at hun tog overflytningen, der var fastsat til juli 1987, til efterretning. Hun anmodede imidlertid generalsekretæren om »i højere grad at tage hendes interesser i betragtning«, og om ligeledes, under hensyntagen til hendes familieforhold og i overensstemmelse med princippet om frivillighed i forbindelse med overflytning (omtalt i en meddelelse fra Europa-Parlamentets generalsekretær — dok. PE 107.136), »at forlænge hendes beskæftigelse i Luxembourg i det

* Processprog: Fransk.

mindste indtil udløbet af hendes mands arbejdskontrakt« (fastsat til begyndelsen af 1989) og »på baggrund heraf i henhold til artiklerne 90 ff. i vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte indlede de drøftelser«, der er omtalt i Gucciones skrivelse af 16. juli 1986.

Ved skrivelse af 17. september 1986 til PPE-gruppens generalsekretær indbragte Virgili ligeledes en »officiel klage, jfr. vedtægtens artikler 90 ff.« over meddelelsen om hendes overflytning til Bruxelles. Idet Virgili anførte, at princippet om frivillighed, jfr. dok. PE 107.136, fandt anvendelse på hendes tilfælde, fremhævede hun, at klagen ikke var rettet mod »selve forflyttelsen«, idet formålet snarere var at opnå en »tilstrækkelig frist« til »at løse visse familiemæssige problemer«.

Den 29. oktober 1986 besvarede PPE-gruppens formand Aldingers og Virgilis ovennævnte skrivelser.

I sine svar fastslog PPE-gruppens formand, at sagsøgerne havde indsendt deres skrivelser i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90 vedrørende klager over en afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden, idet han anførte, at han betragtede skrivelserne som stilet til ham i hans egenskab af ansættelsesmyndighed. Idet han meddelte, at han havde taget deres sag op til fornyet overvejelse, understregede han, at beslutningerne om overflytning »hviler på ansættelsesmyndighedens beføjelse til at organisere tjenestegrenene, jfr. tjenestemandsvedtægten (navnlig artikel 7)«, og at overflytningen til Bruxelles »opfylder kravet om at rationalisere Parlamentets arbejde og gøre det mere effektivt«. Formanden bemærkede endelig, at fristen for overflytningen var fastsat til den 1. juli 1987 for »fuldt ud at tage hensyn til« de berørte tjenestemænds »problemer af personlig og familiemæssig art«.

Herefter anlagde Mareile Aldinger og Gabriella Virgili disse to sager, der er blevet registreret på Domstolens Justitskontor den 28. januar 1987.

Ved kendelse af 13. maj 1987 har Domstolen, Første Afdeling, besluttet at forene de to sager med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

Ved begæringer, indgivet til Domstolen den 1. april 1987, påstod Parlamentet de to sager afvist. Ved afgørelse af 6. juli 1987 henskød Domstolen behandlingen af dette formalitetsspørgsmål til den endelige dom.

Den 4. juni 1987 indgav Aldinger og Virgili begæring om udsættelse af de anfægtede beslutninger.

Ved to kendelser af 22. juni 1987 (23/87 R, Sml. s. 2841, og 24/87 R, Sml. s. 2847) afsagt af formanden for Første Afdeling blev beslutningerne i skrivelserne af 16. juli 1986 fra PPE-gruppens generalsekretær og af 29. oktober 1986 fra PPE-gruppens formand om den 1. juli 1987 at overflytte sagsøgerne til Bruxelles udsat, ligesom afgørelsen om omkostningerne i forbindelse med sagerne om foreløbige forholdsregler udsattes.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (Første Afdeling) besluttet af indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Mareile Aldinger har nedlagt følgende påstande:

a) følgende beslutninger annulleres:

— PPE-gruppens beslutning af juni 1984,

— den af PPE-gruppens bestyrelse den 10. juli 1985 trufne beslutning,

— de af PPE-gruppens formandskab den 17. juni og 1. juli 1986 trufne beslutninger samt

— PPE-gruppens generalsekretærs beslutning af 16. juli 1986;

PPE-gruppens formands afvisning af 29. oktober 1986 annulleres;

b) sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger;

Gabriella Virgili har nedlagt følgende påstande:

a) følgende beslutninger annulleres:

— PPE-gruppens beslutning af juni 1984,

— den af PPE-gruppens bestyrelse den 10. juli 1985 trufne beslutning,

— de af PPE-gruppens formandskab den 17. juni og 1. juli 1986 trufne beslutninger samt

— PPE-gruppens generalsekretærs beslutning af 16. juli 1986;

PPE-gruppens formands afvisning af 29. oktober 1986 annulleres;

b) b)der indrømmes sagsøgeren en tilstrækkelig udsættelse — dog i det mindste indtil 1. januar 1989 — på grund af hendes personlige forhold;

c) sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Europa-Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

— afvisning;

— subsidiært frifindelse;

— der træffes afgørelse om omkostningerne i henhold til gældende regler.

III — Parternes anbringender og argumenter

Formaliteten

Europa-Parlamentet har påstået sagerne afvist, idet det har gjort gældende, at Aldingers og Virgilis breve af henholdsvis 7. og 17. september 1986 ikke kan betragtes som

administrative klager i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, men som ansøgninger i henhold til artikel 90, stk. 1. I denne forbindelse har Parlamentet anført, at sagsøgerne i de nævnte skrivelser ikke anfægter beslutningen om overflytning, og at det virkelige formål, som det fremgår såvel af ordlyden som af indholdet, alene er at opnå en længere frist for gennemførelsen af overflytningen til Bruxelles.

Parlamentet har yderligere fremhævet, at Aldinger og Virgili ved at henvise til udsættelsen af overflytningen simpelt hen har accepteret det tilbud, som PPE-gruppens generalsekretær havde fremsat i skrivelsen af 16. juli 1986, om at undersøge muligheden for at finde en løsning på de personlige problemer for de tjenestemænd, som var omfattet af forflyttelsen.

Europa-Parlamentet har herefter understreget, at PPE-gruppens formand ved skrivelsen af 29. oktober 1986 afviste sagsøgernes ansøgning vedrørende udsættelsen af overflytningen. Da Aldinger og Virgili ikke indbragte en klage over denne afvisning, jfr. vedtægtens artikel 90, stk. 2, må de af dem anlagte sager afvises, da der ikke foreligger nogen forudgående administrativ klage.

Sagsøgerne har tilbagevist Parlamentets afvisningspåstand, idet de først har anført, at vedtægtens artikel 90, stk. 1, kun vedrører akter, den ansatte selv har taget initiativet til, mens artikel 90, stk. 2, vedrører klager over akter, som hidrører fra administrationen. I det foreliggende tilfælde har sagsøgerne imidlertid ved skrivelser af 7. og 17. september 1986 reageret på Parlamentets beslutning om overflytning til Bruxelles. Under disse omstændigheder kan ovennævnte skrivelser kun opfattes som klager, jfr. vedtægtens artikel 90, stk. 2.

Da PPE-gruppens formand i sine skrivelser af 29. oktober 1986 udtalte sig om, hvorvidt den række beslutninger om overflytning af de ansatte til Bruxelles, der var vedtaget af PPE-gruppens organer, var berettigede, gav han yderligere udtryk for, at han ikke havde til hensigt at besvare en ansøgning i henhold til artikel 90, stk. 1, men en klage, jfr. artikel 90, stk. 2.

Sagsøgerne har endelig fremhævet, at deres henvisning i ovennævnte skrivelser til princippet om frivillighed ved overflytning, jfr. dokument PE 107.136, helt utvetydigt viste, at de havde til hensigt at anfægte overflytningen til Bruxelles.

Realiteten

Sagsøgerne har *principalt* anført, at overflytningen til Bruxelles udgør en tilsidesættelse af den klausul i deres ansættelseskontrakt, hvorefter tjenestestedet er Luxembourg.

Sagsøgerne har *subsidiært* anført, at PPE-gruppens ovennævnte beslutninger vedrørende overflytningen til Bruxelles er ulovlige, idet de er vedtaget

— uden forudgående høring af det paritetiske udvalg;

— i strid med princippet om frivillighed i forbindelse med overflytning, jvf. meddelelsen af 16. juli 1986 fra Parlamentets generalsekretær (dok. PE 107.136);

— uden at de berørte ansatte var blevet hørt forinden, således som det kræves ifølge vedtægtens artikel 38;

— uden at der, ved udvælgelsen af de tjenestemænd, der skulle overflyttes, blev taget hensyn til tjenestens rationalisering og effektivitet, idet det anførtes, at tjenestens enhed ikke ville blive sikret, da flere rådgivere var blevet overflyttet uden sekretær / assistent.

Sagsøgerne har yderligere gjort gældende, at hver af de anfægtede beslutninger var behæftet med nærmere betegnede mangler.

Navnlig PPE-gruppens beslutning af juni 1984 er retsstridig, idet den ikke blev truffet af den kompetente myndighed, jfr. artikel 10 i gruppens forretningsorden.

Beslutningen af 10. juli 1985 truffet af PPE-gruppens bestyrelse er retsstridig, idet den dels var behæftet med tilblivelsesmangler (idet den støttes på en urigtig erklæring fra gruppens formand, hvorefter de berørte ansatte havde givet deres samtykke til overflytningen til Bruxelles), dels var blevet udstedt af et retsstridigt oprettet organ (bestyrelsen omfattede flere næstformænd end tilladt i henhold til artikel 11 i PPE-gruppens forretningsorden).

Formandskabets beslutninger af 17. juni og 1. juli 1986 er ligeledes retsstridige, idet de var behæftet med tilblivelsesmangler, fordi de blev truffet af et ulovligt oprettet organ; yderligere er de udtryk for magtoverskridelse, idet formandskabet kun har kompetence til at gennemføre bestyrelsens beslutninger.

Beslutningen af 16. juli 1986 truffet af PPE-gruppens generalsekretær må, for så vidt den ikke kan anses for en simpel meddelelse om tidligere beslutninger, annulleres på grund af magtoverskridelse, da PPE-gruppens forretningsorden ikke giver ham besluttende myndighed.

Endelig må PPE-gruppens formands afvisning af 29. oktober 1986 annulleres som følge af inkompetence og tilsidesættelse af den tidligere beslutning af 16. juli 1986.

Sagsøgerne har *subsidiært* gjort gældende, at man, på grund af deres personlige forhold, burde have indrømmet dem yderligere frist til overflytningen til Bruxelles.

For så vidt angår anbringendet om *tilsidesættelse af ansættelseskontrakten*, har *Parlamentet* anført, at tjenestestedet kan ændres ensidigt, såfremt der gives et varsel på mindst 3 måneder. Under alle omstændigheder er beslutningen om overflytning omfattet af ansættelsesmyndighedens frie skøn, for så vidt angår personalets placering, jfr. vedtægtens artikel 7 (ifølge artikel 10 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne finder artikel 7 analog anvendelse på midlertidigt ansatte).

For så vidt angår *de anfægtede beslutningers lovmæssighed*, har Parlamentet anført, at alene beslutningerne af 17. juni og 1. juli

1986 truffet af PPE-gruppens formandskab er undergivet domstolskontrol, mens beslutningen af juni 1984 er en nullitet, bestyrelsens beslutning af 10. juli 1985 er en generel retsakt, som ikke kan gøres til genstand for søgsmål, og skrivelsen af 16. juli 1986 fra gruppens generalsekretær er en simpel meddelelse om en tidligere beslutning.

For så vidt angår begrundelsen for, at de anfægtede beslutninger skulle være behæftet med mangler, har Parlamentet fremført følgende:

— det paritetiske udvalg havde afgivet udtalelse allerede den 18. juli 1985 og havde under dets møder den 17. og 19. juni 1986 med tilfredshed taget til efterretning, at formandskabet havde fulgt denne udtalelse ved vedtagelsen af beslutningerne (af 17. juni og 1. juli 1986) om overflytning til Bruxelles;

— meddelelsen fra Parlamentets generalsekretær (dok. PE 107.136), som sagsøgerne henviser til, er rettet til personalet ved Parlamentets generalsekretariat og vedrører ikke det af de politiske grupper ansatte personale;

— sagsøgerne fik mulighed for at fremsætte deres synspunkter vedrørende overflytningen; under alle omstændigheder finder vedtægtens artikel 38 ikke analog anvendelse på midlertidigt ansatte;

— da beslutningen om overflytning til Bruxelles vedrører samtlige rådgivere, som følger parlamentudvalgenes arbejde, samt deres sekretærer, er kritikken, der støttes på anvendelsen af urationelle kriterier, for så vidt angår udvælgelsen af det personale, der skulle overflyttes, uholdbar.

Parlamentet har også bestridt, at hver af de anfægtede beslutninger er behæftet med specifikke mangler. Navnlig for så vidt angår den påståede beslutning af juni 1984, har Parlamentet bemærket, at den i denne forbindelse fremførte kritik er genstandsløs, da der ikke på dette tidspunkt blev truffet nogen beslutning.

Med hensyn til den af PPE-gruppens bestyrelse den 10. juli 1985 trufne beslutning har Parlamentet bestridt, at beslutningen kan anfægtes, og herudover dels tilbagevist det af sagsøgerne anførte vedrørende de drøftelser, som fandt sted i PPE-gruppens bestyrelse, dels anført, at bestyrelsen ved beslutningens vedtagelse var lovligt sammensat, idet antallet af næstformænd var blevet forøget ved beslutningerne af 18. og 26. juli 1984.

For så vidt angår de to af PPE-gruppens formandskab den 17. juni og 1. juli 1986 trufne beslutninger, har Parlamentet gjort gældende, at de blev vedtaget i fuld overensstemmelse med reglerne i PPE-gruppens forretningsorden vedrørende kompetencefordelingen mellem de forskellige organer. I henhold til forretningsordenens artikel 10 skulle gruppens bestyrelse nemlig i det foreliggende tilfælde træffe en principbeslutning om forflyttelse til Bruxelles, mens formandskabet ifølge forretningsordenens artikel 12 havde kompetence til at træffe afgørelse om gennemførelse af overflytningen.

Med hensyn til skrivelsen af 16. juli 1986 fra PPE-gruppens generalsekretær har Parlamentet anført, at den ikke indeholder nogen selvstændig beslutning, idet den blot under-

retter de berørte personer om den af formandskabet trufne beslutning om forflyttelse.

For så vidt angår PPE-gruppens formands beslutning af 29. oktober 1986, har Parlamentet fremhævet, at den er truffet af ansættelsesmyndigheden, og at den ikke er i strid med indholdet af skrivelsen af 16. juli 1986 fra PPE-gruppens generalsekretær.

Med hensyn til den frist på et år til at gennemføre overflytningen har Parlamentet lagt vægt på, at forflyttelsen af en tjenestemand udelukkende sker i tjenestens interesse, jfr. vedtægtens artikel 7, hvilket Domstolen har fastslået i dom af 14. juli 1977, Geist mod Kommissionen (61/76, Sml. s. 1419). Under alle omstændigheder har Parlamentet i den foreliggende sag fuldt ud taget hensyn til de berørte ansattes personlige problemer, idet det i sidste omgang gav dem en frist på 12 måneder og fastsatte en dato, der tog hensyn til deres børns skolegang.

G. Bosco
Refererende dommer